

MAMY PRZYJEMNOŚĆ PRZEDSTAWIĆ PAŃSTWU NAJNOWSZE WYDANIE KSP TAX NEWS, W KTÓRYM OPISUJEMY WYBRANE ORZECZENIA I INTERPRETACJE WYDANE LUB OPUBLIKOWANE W PAŹDZIERNIKU 2016 R. MAMY NADZIEJĘ, ŻE NASZA PUBLIKACJA SPOTKA SIĘ Z PAŃSTWA ZAINTERESOWANIEM.

Powtarzalne dostawy należy rozliczać osobno

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 28 października 2016 r. (sygn. I FSK 425/15) określił moment powstania obowiązku podatkowego dla dostaw towarów pobieranych przez kontrahenta z magazynu i rozliczanych z upływem umówionego okresu.

Spółka w rozpatrywanej sprawie wynajmowała magazyny konsygnacyjne od kontrahentów i przemieszczała do nich towary, które do momentu odbioru znajdowały się w jej dyspozycji. Dopiero z chwilą pobrania towaru z magazynu kontrahenci nabywali prawo do dysponowania nim jak właściciel. Były to ciągłe, powtarzające się dostawy towarów na rzecz danego kontrahenta. Każdorazowe przyjęcie towaru do magazynu, a także pobranie go do zużycia było potwierdzane odpowiednim dokumentem. Spółka określiła maksymalny okres składowania towarów i z upływem tego terminu dokonywała dostawy towaru. Rozliczenie dostaw i płatność następowały nie za pojedyncze dostawy, lecz za ich sumę w danym okresie rozliczeniowym, zatem dostawa była uznawana za wykonaną z końcem umówionego okresu rozliczeniowego. Zdaniem spółki, miała więc ona prawo do rozpoznania obowiązku podatkowego z upływem każdego okresu rozliczeniowego, w którym towar opuści magazyn.

Organ podatkowy w wydanej interpretacji uznał stanowisko spółki za nieprawidłowe, wskazując, że mimo powtarzalności transakcji, każdą z nich można wyodrębnić jako samodzielną dostawę. Zdaniem organu obowiązek podatkowy z tytułu dostaw towarów powstaje zatem zgodnie z art. 19a ust. 1 ustawy o VAT, czyli z chwilą dokonania poszczególnych dostaw towarów. WSA przychylił się do stanowiska spółki, twierdząc, że usługi należy uznać za wykonane z końcem każdego okresu, do którego odnoszą się płatności lub rozliczenia. Rozpoznając sprawę, NSA uznał, że utożsamianie świadczeń ciągłych z fakturami zbiorczymi nie ma uzasadnienia. Jak zauważył sąd, przepis art. 19a ust. 3 i 4 ustawy o VAT stanowi implementację art. 64 ust. 2 Dyrektywy 112 i brak jest podstaw do przyjęcia, że ustawodawca rozszerzył zakres tej regulacji na inne usługi (czy dostawy towarów), poza usługami ciągłymi. Przepis ten nie ma więc zastosowania do dostaw towarów, które dają się wyodrębnić. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby zdaniem sądu do sytuacji, w której podatnik sam ustalałby moment powstania obowiązku podatkowego.

EKSPERT

Magdalena Patryas

doradca podatkowy

T: +48 32 731 68 53

E: magdalena.patryas@ksplegal.pl

Rozpatrywany wyrok był pierwszym orzeczeniem NSA dotyczącym interpretacji obowiązujących od 2014 r. przepisów wyznaczających moment powstania obowiązku podatkowego. Sporna regulacja mogła w praktyce ograniczyć obowiązki administracyjne związane z prowadzeniem magazynów konsygnacyjnych, jak również uprościć rozliczenia wszędzie tam, gdzie strony zdecydowałyby się rozliczać dostawy towarów w sposób okresowy.

Stanowisko NSA nie wydaje się zasadne. Przepis art. 19a ust. 3 powinien pozwalać w przedstawionym stanie faktycznym na założenie, że dostawa towarów następuje na koniec uzgodnionych okresów rozliczeniowych. Przyjęcie wykładni przepisu, zgodnie z którą musi on rozpoznawać obowiązek podatkowy z każdą dostawą, jest uciążliwe dla podatnika, a jednocześnie nie przyniesie żadnych korzyści dla budżetu państwa ze względu na to, że niezależnie od dnia powstania obowiązku podatkowego, VAT odprowadzany jest co miesiąc lub kwartał. Należy mieć nadzieję, że z kolejnymi orzeczeniami wyłoni się bardziej korzystne dla podatnika stanowisko orzecznictwa.

Podatek VAT

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 6 października 2016 r. (sygn. I FSK 386/16) uznał, że zniesienie współwłasności, jeżeli jest czynnością nieodpłatną, nie podlega opodatkowaniu VAT.

Sprawa dotyczyła spółki, która zamierzała dokonać zniesienia współwłasności poprzez podział fizyczny według wielkości udziałów. Podatnik stał na stanowisku, że takie zniesienie współwłasności nie będzie opodatkowane VAT. Organ podatkowy nie zgodził się ze spółką, twierdząc, że przeniesienie własności gruntu stanowi odpłatną dostawę towaru i podlega opodatkowaniu, ponieważ w zamian za prawo własności w nieruchomościach spółka przekazałaby współwłaścicielowi prawo własności innych nieruchomości. NSA przychylił się do stanowiska podatnika. Zdaniem sądu zniesienie współwłasności polegające na podziale rzeczy wspólnej ma charakter rozporządzenia tą rzeczą, co na gruncie podatku VAT stanowi dostawę towarów, jeżeli czynność ta ma charakter odpłatny w formie dopłaty pieniężnej. Sąd zwrócił uwagę, że jeżeli zniesieniu współwłasności nie towarzyszy wyrównująca wielkość poszczególnych udziałów dopłata pieniężna, nie ma ono charakteru odpłatnego. Jeśli zatem powstałe po zniesieniu współwłasności nowe rzeczy swoją wartością odpowiadają udziałom współwłaścicieli, żaden z nich nie uzyskuje przysporzenia majątkowego, a czynność ta jako nieodpłatna nie podlega opodatkowaniu VAT.

Podatek CIT

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 11 października 2016 r. (sygn. I SA/GI 657/16) wyjaśnił pojęcie „dochodu osiąganego na terytorium Polski”, o którym mowa w art. 3 ust. 2 ustawy o CIT.

W analizowanej sprawie spółka realizująca kontrakty zagraniczne poprzez wykonywanie usług remontowo-budowlanych dokonywała płatności wynagrodzenia na rzecz kontrahentów niemających siedziby na terytorium Polski. Było ono związane z wykonywaniem określonych świadczeń, m.in. usług doradczych oraz udostępnianiem urządzeń i środków transportu. Efekt świadczeń był zlokalizowany poza Polską – narzędzia wykorzystywane były za granicą, a efekty usług doradczych były bezpośrednio związane z działalnością wykonywaną poza terytorium Polski. Spółka twierdziła, że należności kontrahentów nie będą dochodem osiąganym na terytorium Polski w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy o CIT. Organ podatkowy uznał jednak, że Polska była miejscem wypłaty wynagrodzenia, które stanowi dochód podlegający opodatkowaniu w Polsce. WSA przychylił się do stanowiska spółki, zwracając uwagę, że dla objęcia polską jurysdykcją podatkową nie jest wystarczające ustalenie źródeł wypłat należności. Zdaniem sądu nie można uznać, że do spełnienia przesłanki „dochodu osiągniętego na terytorium Polski” dojdzie wyłącznie w wyniku tego, że zlecenie wykonania usługi, a następnie zapłata za wykonanie usługi zostaną dokonane przez polskiego przedsiębiorcę. Konieczne jest bowiem ustalenie, że rezultat świadczonej usługi wystąpił na terenie Polski.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w wyroku z 18 października 2016 r. (sygn. I SA/Bd 636/16) określił zasady ustalania klucza alokacji kosztów wspólnych do dochodu zwolnionego i dochodu podlegającego opodatkowaniu

Spółka prowadząca działalność gospodarczą na terenie specjalnej strefy ekonomicznej osiągała w roku podatkowym przychody opodatkowane i zwolnione z CIT oraz ponosiła różnego rodzaju koszty. W stosunku do kosztów, których nie była w stanie przyporządkować do poszczególnych źródeł przychodów, spółka powinna była zastosować klucz przychodowy określony w art. 15 ust. 2 i 2a ustawy o CIT. Jak twierdziła, w liczniku proporcji klucza należało uwzględnić przychody opodatkowane podatkiem osiągnięte w całym roku podatkowym, natomiast w mianowniku – wszystkie przychody ogółem. Organ nie zgodził się z powyższym stanowiskiem, twierdząc, że dla obliczenia wysokości kosztów przypadających na dochód zwolniony, spółka powinna zastosować klucz przychodowy uwzględniający proporcję przychodów zwolnionych do przychodów ogółem uzyskanych wyłącznie w okresie korzystania z ulgi. WSA przychylił się jednak do stanowiska spółki. Sąd odwołał się do art. 7 ust.

2 ustawy o CIT, zgodnie z którym podatek CIT jest obliczany w okresie rocznym. W związku z tym, zdaniem sądu, przy obliczaniu proporcji obowiązuje metoda rocznego obliczania dochodu.

Podatek PIT

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 5 października 2016 r. (sygn. II FSK 2521/14) uznał, że nadwyżka kosztów wyżywienia ponad kwotę diety ustalonej w rozporządzeniach w sprawie podróży służbowych stanowi przychód pracownika.

W rozpatrywanej sprawie spółka, której pracownicy odbywają podróże służbowe, zdecydowała się sporządzić regulamin, zgodnie z którym pracownicy nabywali posiłki w czasie podróży. Spółka określiła dla nich górną granicę kwotową. W jej ocenie dla wyżywienia zapewnionego w miejscu diety nie został określony limit kosztów, dlatego też zapewnienie wyżywienia o wartości wyższej niż diety przewidziane w przepisach wykonawczych nie powoduje przysporzenia opodatkowanego PIT. Rozpatrując sprawę, NSA wskazał, że zwolnienie z podatku ustanowione w art. 21 ust. 1 pkt 16 ustawy o PIT ograniczone jest wysokością diet i innych należności za czas podróży służbowych określoną w rozporządzeniu Ministra Pracy. Zdaniem sądu tylko część świadczenia związanego z wyżywieniem, która nie przekracza wysokości diety, korzysta ze zwolnienia. Nadwyżka jest natomiast przychodem ze stosunku pracy podlegającym opodatkowaniu PIT.

Gdyby byli Państwo zainteresowani uzyskaniem dodatkowych informacji w powyższym zakresie, uprzejmie prosimy o kontakt.

Kontakt w KSP:

Magdalena Patryas
Partner
T: +48 32 731 68 53
E: magdalena.patryas@ksplegal.pl

KSP Legal & Tax Advice
ul. Chorzowska 150
40-101 Katowice

F: +48 32 731 68 51
E: kancelaria@ksplegal.pl

www.ksplegal.pl

www.taxblog.ksplegal.pl

Mamy nadzieję, że powyższa informacja będzie dla Państwa pomocna. Informacje te nie stanowią opinii prawnej ani porady. W celu uzyskania pełnych informacji lub porady prawnej, prosimy o kontakt. Jeżeli nie wyrażają Państwo zgody na przesyłanie dalszych newsletterów, prosimy o odesłanie tego maila na adres kancelaria@ksplegal.pl w treści wpisując słowo NIE.

© 2016 Wszystkie prawa zastrzeżone